



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: **X**, narozená dne
zastoupená advokátem Mgr. X
sídlem , 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2023, č. j.: CPR-39091-2/ČJ-2023-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 12. 2023, č. j.: CPR-39091-2/ČJ-2023-930310-V230, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 22. 9. 2023, č. j.: KRPA-127670-40/ČJ-2021-000022-SV, jímž bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že byly shledány důvody znemožňující vycestování žalobkyně.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že správní orgán I. stupně a žalovaná nesprávně vyhodnotily skutkový stav, když neuvedly, z jakého podkladu vyplývá závěr o délce neoprávněného pobytu. Není povinností žalobkyně „tipovat“, z jakého dokladu byl skutkový závěr dovozen, i kdyby byla s tímto dokladem seznámena prostřednictvím právního zástupce. Pokud by informace o zániku pobytového oprávnění byla správná, je otázkou, jak mohl být žalobkyni dne 10. 4. 2021 bez omezení povolen vstup na území členských států Evropské unie.
3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledala pochybení a má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou. Údaje o délce pobytu žalobkyně vyplývají ze záznamů poskytnutých Společným pracovištěm Chotěbuz, přičemž jak žalobkyně sdělila do protokolu, ve sporné době pobývala jen na území České republiky. Žalobkyně v žalobě neuvedla žádné nové skutečnosti svědčící v její prospěch, odůvodnění délky správního vyhoštění na s. 5 a 6 je dostatečně podrobné. Podle čl. 11 odst. 3 písm. g) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (schengenský hraniční kodex), se cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí, kteří předloží pobytovou kartu, neopatřují vstupním ani výstupním razítkem. Jelikož žalobkyně měla pobytovou kartu s odpovídajícími časovými údaji, nemohly polské orgány zjistit neoprávněnost jejího pobytu v České republice a zaevidovaly ji pouze v systému přechodu přes hraniční přechod. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 20. 5. 2021 v 9:30 hodin byla žalobkyně kontrolována policejní hlídkou, byla zjištěna absence oprávnění k pobytu, v cestovním pasu neměla žalobkyně vylepené žádné platné vízum (úřední záznam ze dne 20. 5. 2021, č. j.: KRPA-127670-1/ČJ-2021-000026). Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 11. 2020, č. j.: OAM-1440-12/ZR-2020, které nabylo právní moci dne 10. 12. 2020, totiž bylo žalobkyni zrušeno povolení k dlouhodobému pobytu dle ust. § 46e odst. 1 ve spojení s ust. § 37 odst. 2 písm. a) a ust. § 56 odst. 1 písm. l) z.p.c., přičemž jí byla stanovena lhůta třiceti dnů k vycestování z území České republiky.
6. Dne 20. 5. 2021 bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu pobývání na území bez platného oprávnění k pobytu (oznámení o zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-127670-8/ČJ-2021-000022).
7. V rámci svého výsledku dne 20. 5. 2021, z něhož byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-127670-9/ČJ-2021-000022-SV, žalobkyně mj. uvedla, že se cítí zcela zdráva a s ničím se neléčí. Ze Schengenského prostoru vycestovala pouze na dva týdny a naposledy do něj vstoupila dne 12. 4. 2021, v České republice nepřetržitě pobývala od roku 2020 na základě zaměstnanecké karty, o jejímž zrušení nevěděla. Neučinila žádné kroky k legalizaci svého pobytu, byla si vědoma, že nenahlásila adresu místa pobytu. Pracuje u společnosti X s.r.o., je vdaná a její plnoletý syn žije na Ukrajině. V České republice žije pouze její bratr, nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, žádný majetek nevlastní ani v zemi původu a žádná překážka jí nebrání ve vycestování na Ukrajinu, kde by mohla bydlet u své matky.

8. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 20. 5. 2021, č. j.: KRPA-127670-11/ČJ-2021-000022-SV, bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. z.p.c. uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Vzhledem k odvolání žalobkyně bylo předmětné rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 16. 11. 2021, č. j.: CPR-16992-2/ČJ-2021-930310-V230, a věc byla prvostupňovému orgánu vrácena k novému projednání. Podle názoru žalované nebyl opatřen dostatek podkladů pro přesné vymezení neoprávněného pobytu žalobkyně.
9. Dle zprávy policejního orgánu ze dne 2. 9. 2023, č. j.: KRPT-233982/MPS-2023-1196176-810002- ZPE, jsou zřejmá tato překročení polsko – ukrajinské hranice, resp. vnější hranice Evropské unie: 22. 2. 2020 příjezd, 30. 8. 2020 odjezd, 24. 9. 2020 příjezd, 28. 3. 2021 odjezd a 10. 4. 2021 příjezd. S touto zprávou i s ostatním nashromážděným spisovým materiálem se zmocněný zástupce žalobkyně seznámil při nahlížení do spisu dne 7. 9. 2023.
10. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 22. 9. 2023, č. j.: KRPA-127670-40/ČJ-2021-000022-SV, bylo žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. z.p.c. uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že podle ust. § 120a odst. 1 z.p.c. byly shledány důvody znemožňující její vycestování.
11. Následně žalobkyně podala proti rozhodnutí prvostupňového orgánu odvolání, přičemž odvolací námitky se v podstatných rysech shodují s žalobními body.
12. Dne 19. 12. 2023 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Při jednání dne 5. 2. 2024 zástupce žalobkyně uvedl, že neoprávněnost pobytu nebyla prokázána, žalobkyně nevěděla o zrušení zaměstnanecké karty, právní předpisy České republiky nehodlala porušovat úmyslně, na území Schengenského prostoru jí byl umožněn vstup, aniž by na neoprávněnost pobytu byla upozorněna, to má vliv především na míru jejího zavinění, žalobkyni stačilo uložit povinnost opustit území; napadené rozhodnutí navrhl zrušit. Žalovaná se k jednání nedostavila.
15. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Podle ust. § 179 odst. 1 z.p.c. *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
17. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobkyně vstoupila do schengenského prostoru dne 24. 9. 2020 a pobývala v České republice neoprávněně ode dne 10. 1. 2021 (kdy skončilo období 30 dnů stanovených coby lhůta k vycestování počítaná od právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 13. 11. 2020, č. j.: OAM-1440-12/ZR-2020) do dne 28. 3. 2021 (kdy

překročila polsko – ukrajinskou hranici ve směru na Ukrajinu). Rovněž byla prokázána doba ode dne 10. 4. 2021 (překročení polsko – ukrajinské hranice ve směru do Polska) do dne 20. 5. 2021 (kdy byla kontrolována policejní hlídkou). O uvedeném jednoznačně svědčila zpráva policejního orgánu ze dne 2. 9. 2023, č. j.: KRPT-233982/MPS-2023-1196176-810002-ZPE, se kterou byl zmocněný zástupce žalobkyně prokazatelně seznámen dne 7. 9. 2023. Lze sice souhlasit s žalobkyní, že tato zpráva není v textu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí výslovně zmíněna, nicméně na s. 4 napadeného rozhodnutí je tato vada zhojena. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 27. 2. 2013, č. j.: 6 Ads 134/2012-47, podle něhož: *„Odvolací správní orgán proto může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004]. Takto může odvolací správní orgán postupovat za podmínky, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise. Tento postup odvolacího správního orgánu však nesmí porušit zásadu dvojinstančnosti správního řízení.“* Nedostatek odůvodnění mohl být v tomto případě odstraněn odvolacím správním orgánem, aniž by k tomu bylo třeba doplnit podklady pro rozhodnutí obsažené ve správním spisu. Nejednalo se také o takové pochybení správního orgánu I. stupně, kdy by odůvodnění nemělo oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve správním spisu. Podle názoru soudu ani nebyla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, neboť nedostatek odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nebyl natolik rozsáhlý, že by odvolací správní orgán vůbec nemohl hodnotit zákonnost nebo správnost rozhodnutí. Odvolací správní orgán tedy skutečně pouze doplnil odkaz na zprávu Společného pracoviště Chotěbuz, v čemž soud neshledává pochybení, zvláště když dvojinstanční řízení tvoří jeden celek. Sama žalobkyně během svého výslechu potvrdila, že území schengenského prostoru opustila jen na dva týdny předcházející vstupu dne 10. 4. 2021. Neoprávněný pobyt žalobkyně byl tedy zjištěn dostatečně a byly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. z.p.c. Jde-li o faktické umožnění přechodu polsko – ukrajinské hranice dne 10. 4. 2021, žalovaná ve svém vyjádření k žalobě vysvětlila, proč polské hraniční kontrolní orgány žalobkyni ve vstupu nebránily, členské státy Evropské unie nedisponují společným informačním systémem, v němž by se zaznamenávaly údaje o ukončení pobytových oprávnění v jiném členském státu. Bez ohledu na vysvětlení žalovaného v jeho vyjádření je však třeba zdůraznit, že je to především žalobkyně, kdo musí dbát na řádný pobytový titul a komu jde případný neoprávněný pobyt k tíži; nebylo-li jí bráněno v nelegálním vstupu na území členských států Evropské unie, nemohlo jí to žádným způsobem založit legitimní očekávání v oprávněnost pobytu.

18. Za situace, kdy jsou naplněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. NSS v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j.: 7 Azs 319/2020-40, konstatoval, že *„konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložení správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení“* (srov.

rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j.: 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j.: 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j.: 4 Azs 8/2017-21).

19. Pro uložení správního vyhoštění se zavinění nevyžaduje, jedná se o opatření, nikoliv o trest; tvrzení o neúmyslném zavinění a o snížení míry zavinění nezastavením žalobkyně na hranicích Schengenského prostoru proto nemohlo obstát coby důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
20. Správní orgán I. stupně i žalovaná se podrobně zabývaly také absencí ekonomických, kulturních a společenských vazeb žalobkyně k území České republiky, jakož i jejím zdravotním stavem, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Žalobkyně v České republice nemá kromě bratra žádné příbuzné a nevlastní tu žádný majetek, naopak v zemi původu žije její matka a syn. Nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky či jiného členského státu Evropské unie, nemá vyživovací povinnost ani se nemusí starat o jinou osobu. Vycestování do země původu brání aktuální válečný konflikt, jak správní orgán I. stupně a žalovaná uvedly v návaznosti na závazné stanovisko Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 22. 4. 2022, ev. č. ZS53669. Soud však konstatuje, že byla dostatečně vypořádána přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu ust. § 174a z.p.c.
21. Doba, po niž žalobkyně nebude moci vstoupit na území členských států Evropské unie, byla stanovena v zákonném rozmezí, ba při dolní hranici, a správní orgány ji řádně odůvodnily. Za situace, kdy žalobkyně na území pobývala neoprávněně více než sto dní, nelze v postupu žalované shledat zneužití správního uvážení.
22. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. února 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce